

Зебу зийнат, жимжидорликнинг кимга кераги бор, ҳаммага ҳалоллик керак. Тасавурдаги жамки ақиб иxtиролар ҳам биргина ёлгоннинг олдига путир кетади. Майли, хонадонингизнинг деворлари силдиқ тахта сингари яланғоч бўлсин, майли у сомонли балчиқдан бино этилган бўлсин, фақат уни ёлгон билан кўтарманг.

Жон РЕСКИН,
инглиз публицисти.

ОҒОБ-СҲЛОҚ ЖЕКИҒ

Оқшом суҳбатлари

Сила Ғабрасица

Йўлингиздан юрсам дейман...

— Киши ўтмиш ҳаётига назар ташларкан шўх болади, бебош ёшлигини эслайди, — деб ҳисов қилади Одижон Қобилов. Болалигида, ота-она таъбири билан айтадиган у қобил, ўқиниға эҳди билан бўлган. Дастуринида уларни ёлғачтин. Нима бўлдию, Успирин бўлганда «эиниға» қолган. Унинг ҳам ҳоҳлаганда бориб, ҳоҳламаганда бормасан. Аллақайларда санғиб юриш одатини чиқарган. Ота-она наҳсати қор қилмаган...

— Ушанда муаллима онаси Аминахон Азизова аралашмаганда йўлдан адашган турган гал эди. Ҳа, ўқинган, он-қорани таниган одамнинг сариди, — сўзга аралашди Одижоннинг онаси. Биринидек бола Узаб, «эинмайман», деб туриб олди. Дана-си уриб-сўиб кўришмоқчи бўлди. Тузалиш ўрнига баттар бўлди. Гап «ҳа», «йў» дейишдан узоқ...

айтибди. Бўйга чўзилиб қолган болани уриш одобдан эмаслиги, баттар уни дайса, Узар қилиб қўйишини кўйибди. Сўзлабди.

Кўнгли кўтарилган бола ўзини яхши тутишга, ёмон одатларини ташлашга интилади...

Бу воқеа Аминахон Азизованинг мак-нарсани ҳал қилишини биларди.

...Маклис ёмон ўтмади. Активлардан кўнгли тўлди, ҳар бири билан гаплашди, бурч вазифа д р и и

Уларнинг ахлоқий эҳтиёжга айланишига даъват этади.

Шоғирларга ардоқли устоз, намусон олим Аминахон Азизова кўп йиллардан бери Низоий номидаги педагогика институтига ташриф буюриб, ҳар бир келган дарс бериб келади. Заҳматқаш муаллима ўз фаинининг моҳир устаси бўлиш билан ёшларнинг маънавиятини, онахон мураббийси ҳамдир. Аминахон эиёкорлар онасига бошқор Умр йўлдош Рафқат ала билан тўта ялаб, қобил ётилар Успиринди. Маорифимиз истиқбол йўлига, елчма-елча туриб, ҳалол меҳнат қилишиб обрў орттиришди. У бир неча йиллар бошланғич таълим методика кафедрасига мулкитри қилди.

Урта мактаблар учун она тили ва уни ўқитиш методикаси бўйича бир неча дарслик қўланмалар яратди. Дарвиниз тарғиб қилиш бошланғич таълим мутахассислиги бўйича етук кадрлар тайёрлашда биология катмири олим, меҳрибон устоз, ҳамма оидл Аминахон Азизованинг ҳам муноси ҳиссалари бордир. Ҳар бир ёш ала шу олимга онага ҳавас қилиб, йўлингиздан юрсам, дейди.

О. ТҒАБЕВА,
педагогика фанлари кандидати, доцент.

«ИНСОН—ҲАЁТ ГУЛТОЖИ»
АНКЕТАСИ

саволларига Ўзбекистон ССР Фанлар академияси микробиология институти микробиология лабораторияси мудири, Ўзбекистон ССР Фанлар академиясининг мухбир аъзоси, биология фанлари доктори Машхура МАВЛОНИЙ жавоб беради:

1. Инсонийлик деганда қайси фаизлатларни тушунасан?
2. Қандай одамни ёмон қўра-сиз ва нима учун?
3. Узингиздаги энг бахтиёр дамларни айтсангиз.
4. Этиқод масаласига қандай қарайсиз?
5. Ойлада, фарзандларга муносабатда энг муҳим нарса нима деб ҳисоблайсиз?
6. Бўш вақтингизни қандай ўтказасиз?

1. Инсонийлик фаизлатларига қос фаизлатлар Унинг сон, елфати бирла-сиз ва нима учун? Инсонни чинакам инсон қилади нарса унинг ақо-лиги фаизлатлари бўл-са, ҳушмуомалиги шу ақолининг энг муҳим белгиларидан би-ридир. Ахир, бундай йўлга қараганда, ин-соннинг яхши-ёмонли-ги, ахлоқий-ахлоқсиз-лиги, маданияти ёки маданиятсизлиги, ҳам-ма-ҳақмаси каттар ва ҳушмуомалигида на-мон бўлади.

Инсонийлик фаиз-латларига меҳнат ва са-доқатлик, мўмин-қо-биллик, ибодат-қайли-и, ифтихор олоб ва ақ-лини кишиларга ик-тидор одамлар ҳақиқий ин-сонлар бўлиб, улар ҳақ қачон, ҳеч ерда нам бўлмайдилар.

2. Ёмон деган сў-зини ўзиндан сезма-ман. Ёмоннинг уруғи йўқ бўлса-да, кўпай-миш микробга ўхша-ди. Қалбаки иш тут-диган немарат ва ви-жодсиз, жамият учун эмас, яна ўзи учун, бунди ўйлабдиган, қар-ишди, дусту бир-дорларини, ота-онани қалралайдиганлар ва ҳа-мада бировларни ор-ка қилиб димдор бўлганларни жуда ёмон қўраман.

Бизнинг мақаллада бир оила ишар эди. Бу оиланинг оти фарзанд бўла туриб, хона-дон бекаси — Вазорат қолди донг эри Азиз ақани мақалла-қўйла ёмонлаб юрарди. Гўё эрининг топил-тутиши қаму бошларидан ишар ишар олмас эмиш. Нега десангиз, Азиз ана нодон, ўз фойдасини билмас эди. Аслида шундайми? Йўқ, ал-батта! Мақаллада ҳам-ма Азиз ақани яхши биларди. Чунки бу оилада дили қор, тўғри сўз, кингир ишларга ўрмийдиган, кўпчили-гини гамда юрдиган, каттар ва ақолиб ки-ши эди. Ахир, эр шундай одам эди. Вазорат қолди? Дарҳол мақал-ладайлар кўз олдига ортақларга жодулар қампир пайло бўлади. У донг тути, оқойиш-та оилаларга гийбат ва бўҳтон тоши отиб, ёл-ғончилиги билан яхши-лар дилини вайрон қилиб юрар эди. Шу бондан ҳам кўпчили-гини...

Улар меннинг устимда ёниб турган ўзбек хон атласига суқланиб қарашди, мендан «сиз ўзбекисиз» деб сўрашди. «Ҳа, мен олод, хур ўзбек қизиман», — дедим. Улар ажаб-ланишди ва ҳайратта тушди. Бундан ҳам улкан бахт бўлиши мумкин-ми? Мен бах-тиёр ўзбек элман!

4. Инсон эълоқиди барномалиги, онгил-лик иншоасидир. Уни одамнинг ўз — олдига қўйиб, мақсаддан ҳам билиш мумкин. Ҳар ким ҳам ўз олдига қўйган вазифани ҳал этишда эътиқо-ли бўлиши керак. Фан фидойилари эътиқод-ли, тадиқот меҳлади-ни амалга оширишда деб биларди. Ўз усто-виға эргашмоқ, ибратли фаизлатларга инти-моқ, донг Коммуни-стик партияга содиқ бўлиши эътиқод на-мунаси деб биларди.

5. Отам тарихш-нос олим Этам Мав-лоний, онам — Ойш-лош Мавлоний тарих фанлари магтабда ўқувчиларга дарс бер-ган. Улар бизни тар-биялашда донг ула-ларни ибрат бўлганлар. Демак, оилада фар-зандларни тарбияла-шда олдин, оила бо-шида қилинган ўзи ях-ши тарбияланган бў-лишлари керак. Бу-дан шундай хулоса қи-лиш керакики, қўш у-лаида қурганини қил-са, от изини тоғ боса-ди. Ҳа, шундай. Яхши тарбия топган оилдан ақолиб инсон этиши мумкин.

Укам — Маглаб Мавлоний. Тошкент под-техника институтининг доценти. Унинг турғ фарзанди, менинг ёш, бир кўнгли бор. Қизим Сурайя Тошкент Дав-лат университетининг биология ва турпоқш-носини факультетига ўқитиб. Маглаб ва мен бил қовшида тур-ганим. Шунинг учун ҳам укам ва унинг бо-лавлари, қизим тарбия-сизга алоҳида эътибор-ни жалб этаман.

6. Бўш вақтингиз-да кам бўлади. Одам дам олиши керак-ку! Бундай вақтларга асо-сан туғишларим ва яқинларим билан су-ҳбатда бўлам. Улар-нинг ҳаёти билан қи-яқаман. Қўнлимга не-ладиган ёрдамими ҳеч аяммайман. Бундан ташқари, ошонқала турли хил тоамлар тайёрламан, чеварли-ки билан ҳам шугу-лланаман. Тозаликка жуда амаж қиламан, эши ва ҳовлиларни тез-тез суғуриб тура-ман. Байлам ва аш-вакларимни отам, онам қабларини аяб-раб қилиб келаман. Газета ва журналлар-ни сениб ўқийман. Ақ-линка, Этель Лиллан Войнич, Максим Горь-кий, Антон Павлович Чехов, Алишер Наво-ий, Бобур, Нодира, Абдулла Қодирий, Аб-дулла Орипов, Эркин Воҳидов кабиларнинг асарларини қайта-қай-та ўқиб чиқаман. Юнус Рамазий, Ориф Алмиҳасови ижрола-ридаги кўнглиларим ҳамла француз эстра-да артисти. Дно де Сен кўнглиларимни яқиниб тинглайман. Не-мис ва инглиз тилида ҳам китоблар ўқини-ша ётираман.

Ангела саволларига жавобларига Х. ҲАБИБУЛЛАЕВ жавоб олди.

— Эртага яшга бо-риш керак! Кудди байрам намойишга ошмаётгандек ҳа-вошларга, алоҳида тайёрларик кўрар эди. Чунки у қаттиқ уйда бўлди. Кўнгли шомоллаб қолди, да-воланишга тўғри ке-лди. Шу ўн кун Мунис-хон гўё ҳаётдан оран-да қолгандек, гўё бар-ча одамлардан узоқда ишаётгандек — юраги ҳувиллаб, олам жим-жит кўришга қўнға. Бўлмаса у гажаму ои-ласи, болалари дара-сида, радио-телевизор хабарларидан бахра-олиб яшарди. Ётган жойида бўлса ҳам ян-ги газета-журналларни кўзлаб кечириб бор-ди. Дўстлари хабар олиб турарди. Бар-бир, буларнинг ҳам-маси Мунисхонга иш-хонадаги қайноқ ҳа-ётин, меҳнати бахш эт-ган масъулият ва ша-рафини ҳаля қилмоқ-ти. У шу бир ҳафта ичда болаларини, ҳа, жондан ширин азиз ўқувчиларини, ҳам-касбарларини, мактабни соғинди.

Ҳа, у Ёлғимча. Шарафини насб этаси. Кўп йиллардан бери болаларини сифларга ларе берди.

— Мактабим — мен-нинг ҳаётим китоби, инсонийликим дарсо-наси, дейди Мунис-хон. — Ҳамолотим пил-ласоси. Мактабим — меннинг насбам, риқ-рўз, бахт, обрў берган олтин қочоқман. Мак-табим мисоли ота-онам...

У эртага ўша азия қошонага — ишга бо-риши керак!

Мунисхон радио-те-левизор хабарларини жиддийроқ тинглади, газелаларини синчков ўқиди. Гўё эртага имтиҳон топширади-гандек. Рост-да, ҳозир-ги болалар жуда зий-рак, нимадарини сўраб-сўраштирашма й д я, дейсиз. Ўқитувчи ҳа-ёт синовларига, ҳар қандай саволга ҳар кун, ҳар соатда тайёр турарди, сергак бўли-ши керак. Ақинсиз, мактаб директори та-лабчан раҳбар, кўп ўқиди, кўп биларди. У бундан гал юрб қол-са, тил билмагандай янграйиб ўтиришдан ёмон йўқ. Ана шу-нинг учун ҳам Мунис-хон ва унинг ҳамкасб-лари донг ўқиб-ўқи-ниб юришга, айниқар бўлишга ҳаракат қи-ладилар. Лекин гуруҳ ичда битта-иккита кўрмек бўлгани ёмон-да!

Мунисхон қўшдек учиб, қанот қочиб ки-риб келди. Қошқон коллективига. Қанча-лар иссиқ, қанчалар қадри ҳамкасблари лийдорди. Уларнинг

— Насиба олам биз-нинг сифда меҳдариб, болалари қавларда та-лабчи ўтириларди. Бундан ҳали уни-ди, ҳали бундан туриб, бор гани хабар қил-шаркан. Мунисхон-нинг ҳушига йўқотас-ди. Юраги тез-тез ўриб бораётганини ҳис этиди.

— Тинчланиб, бо-лалар, — деди у бо-ғиқ товушда, — дар-син давом эттирайман. У бундан ўн кун ол-дин ўзи келиб тўхта-ган саҳифани олди.

— Болалар бўл-син бизни «Экин» ич-то-бининг қирқ бешинчи саҳифасига келган-дими-я?

— Ҳа, ҳа, қирқ бешинчи саҳифага де-йинди болалар.

— Мунисхоннинг ис-сиғи чиниб кетди. Наҳот ўн кун давомда Наси-ба кунини саҳифа дар-с ўтмаган бўлса? Наҳот! Ахир у ана шу беҳу-да да ўтган соатлар учун ҳам ҳақ олади-ку! Ақ-линка, болаларнинг қимматли вақти-чи? Наҳот азиз болалар-га ҳар кун бекўндала келиб-кетаверинг а и бўлишса?

Мунисхоннинг донг туғеидек гушриб, кет-ди. Район халқ маор-ифи бўлимида ишлаб юрган Насиба Шох-алидова ўтган ўн кун йи-линини сўнги кунлар-ни мактабга ишга кел-ди. «Райондан келди, билими кучли бўлса керак», деб ўқитувчи-лар хурсанд бўлишди. Лекин Насиба деган-ларни кўрүк савлат эди. Барбир унга ҳеч ним «ғинг» деблмасди. Ахир у райони муди-рининг қизи. Мартаб-си баланд. Директор Салима Каримова на-чаллик ақини аёл бўлмасин, у ҳам ўз креселасидан кўрқад. Насибага «бир оғиз бир нарса деблмайди.

Мунисхон Насиба билан ўзи гаплашмо-чи бўлди. У ўқитувчи-лар хонасига кириб бораганда касир ҳам-мата пил тарқатаётган эди. Дарвоқе, бун-дан маош берилдиган кун. Касирнинг ёнида ҳам-мадан биринчи бўлаб

Оғамлар Ғабрасица

ҲАЛОЛЛИК МУРУВВАТИ

Инсон табиатининг энг етук, ақл-заковат-ли, идрок, мушоҳада-ли, одоб ва ахлоқи билан ажралиб туради-ган мақсул сифатига тан олинди. Ҳалоллик ва покизалик инсонга қос бўлган аъло ҳис-латлардан бўлиб, у бошқа жононатлардан фарқ этадиган меъо-лардан ҳисобланади.

Ҳалол киши деган бир жумла билан ин-соннинг нақадар гўзал, самимий ва одамийли-гини билиб оламиз, бундай одамлар ҳур-мат тўридан жой оли-лар.

Уй-ўналити таш-вишда бўлган бир аёл-си, ҳовли-қолини тар-тиб келтириб, олтин ёмонини факул-лодга топиб олади. «Хазина» топган ба-вёл, уни ниҳон ту-тишни ҳалбита келтир-маган ҳолда Давлат банкига келтириб топ-ширади. Олтинга то-риб кўриганда 1 кило-977 грамм келди.

Ёқни унинг бузаёт-ганини туника қути ту-ла — 200 донга тилла тангаларни гўш қол-лади. Мақур жойинг соҳиби топилман дав-латга топширашга ш-шайлади.

Тошкентнинг 104-«А» хонадонда истиқомат қилувчи нуруний она-хон нимнингдир йўқ-қўйган қимматбоҳ буюмлар солинган ту-гунчани топилмаб буюм-росини келтириб топширади.

Ҳаётини воқеалардан яна бери Собир Раҳи-мов районда яшовчи, 2-Чимбой кўчаси 88-уйда истиқомат қил-увчи Бозорбой Раҳимов оғир истробни дам-ларга Вулдиди. У узоқ йиллар давомида олиб борган ялғий-тадиқот ишларининг натижалари, кералчи ҳужжатлари солинган мемоданини йўқотиб қўйган эди. Унинг жо-нига оғир кирган киши ҳалол олдн совет сту-дентиси А. Грунина бўлади.

Ҳаётини воқеалардан яна бери Собир Раҳи-мов районда яшовчи, 2-Чимбой кўчаси 88-уйда истиқомат қил-увчи Бозорбой Раҳимов оғир истробни дам-ларга Вулдиди. У узоқ йиллар давомида олиб борган ялғий-тадиқот ишларининг натижалари, кералчи ҳужжатлари солинган мемоданини йўқотиб қўйган эди. Унинг жо-нига оғир кирган киши ҳалол олдн совет сту-дентиси А. Грунина бўлади.

Институтимизини в г кенса Ходимлардан бири А. Соловьева ой-лик маоши ҳамда ой-кушмактари солинган суммасини йўқотиб қўйди, у ўзи ҳазилган йўл, ҳатто транспорт-ларни қидириб, йўқот-

ган нарсасини топол-май уйига шундайла-йиб қайтди. Бунди қарангчи, неча йил-нинг эингини кимдир қолди. Агрипина Ивановна эингини очар эди, нотаниш бир кишига кўям тушарди. У киши боовата қил-гани учун сўраб «ма-бодо пул ва ҳужжат-лар йўқотмадингиз-ми», дейди-да, унга таниш бўлган ўша ҳам-сонни — суммасини у-саатди. Агрипина Ивановна ўта қувониб кетганидан ҳалол ки-шини ҳатто уйига та-киф қилишни эсдан қичариб юборди.

Ҳа, бизнинг мама-катамида виждонли шаффоф шабнамдек тинч, қалби қор, лўқ-ма нондек нишилар-нинг саног йўқ. Совет грандаларига хос оло-қиммат, инсонга садо-қат, тўғрилиқ, сам-имийлик каби олжанок ҳислатлар ҳар бири ин-шининг қалб деирида мажлаулиб туриши ке-рак.

Товус бекалат бў-лмасин, ҳаётда ин-сонни фаизлатларга оёқ қўйиб, баъзан уни поймол этадиган шах-слар ҳам учраб туради.

Халқимизнинг фар-волинига бекаш бў-лган ақолиб қорхона ақли учун ажратилган ноёб молларни баъза нопон садо ҳодимлари томонидан қўлдан-қў-лга ўтказилиб, устамас билан сотиб юборила-ди, ҳалоллик осто-на-дан ҳалаб ўтган «халомлик» калам қўйган кишилар бў-лади. Сизга биллур деб соғилган қалаҳ иш-ла матоқ бўлиб чиқса, оғир сеҳрларлик деб бўлмайди, бу номар-диндир.

Қўрқинки, яхшилар-нинг фаизлати қалб-да тул олади, ёмонлар-нинг иллати нафрат қўйгайди. Шундай эди, яхшиларга эр-гашган муроғга етди, одамлар томондан эъ-золаланди.

М. НАБИЕВ,
Ўзбекистон ССР са-нитария, гачиса ва касб касаликларни ил-мий-теқшириш иста-тутининг катта илмий ходими.

руштириб қачириб қол-ди.

— Маня, буни қи-йиб ол, оинг бериб юбордилар сенга, — деди.

Қоғоз пакет ичда резинка этигим ва бир парча қоғозда ёзув: «Уйга бориб, овқат-лашиб, оёгингни иссиқ тут».

Эсимда, қорувул чол кетмаганида, шундай деб қолди.

— Она-да, болам, Энди билсан бу ол-дин суларнинг маъ-носи катта эди.

Обаёв ОРТНОВ,
Ивановград.

Редктор С. М. КАРОМАНОВ.

3 ЮШКЕНТ

8 АПРЕЛЬ, 1982 й.

Мунисхон

ХАЙР, ЭЙ УН КУН

Мунисхоннинг хурмат ва муҳаббат билан қа-бул қилди.

— Мунисхон, сизни жуда соғиндик, — деди у, — биздан ўн кун ол-дин ўзи келиб тўхта-ган саҳифани олди.

— Болалар бўл-син бизни «Экин» ич-то-бининг қирқ бешинчи саҳифасига келган-дими-я?

— Ҳа, ҳа, қирқ бешинчи саҳифага де-йинди болалар.

— Мунисхоннинг ис-сиғи чиниб кетди. Наҳот ўн кун давомда Наси-ба кунини саҳифа дар-с ўтмаган бўлса? Наҳот! Ахир у ана шу беҳу-да да ўтган соатлар учун ҳам ҳақ олади-ку! Ақ-линка, болаларнинг қимматли вақти-чи? Наҳот азиз болалар-га ҳар кун бекўндала келиб-кетаверинг а и бўлишса?

Мунисхоннинг донг туғеидек гушриб, кет-ди. Район халқ маор-ифи бўлимида ишлаб юрган Насиба Шох-алидова ўтган ўн кун йи-линини сўнги кунлар-ни мактабга ишга кел-ди. «Райондан келди, билими кучли бўлса керак», деб ўқитувчи-лар хурсанд бўлишди. Лекин Насиба деган-ларни кўрүк савлат эди. Барбир унга ҳеч ним «ғинг» деблмасди. Ахир у райони муди-рининг қизи. Мартаб-си баланд. Директор Салима Каримова на-чаллик ақини аёл бўлмасин, у ҳам ўз креселасидан кўрқад. Насибага «бир оғиз бир нарса деблмайди.

Мунисхон Насиба билан ўзи гаплашмо-чи бўлди. У ўқитувчи-лар хонасига кириб бораганда касир ҳам-мата пил тарқатаётган эди. Дарвоқе, бун-дан маош берилдиган кун. Касирнинг ёнида ҳам-мадан биринчи бўлаб

— Эртага яшга бо-риш керак! Кудди байрам намойишга ошмаётгандек ҳа-вошларга, алоҳида тайёрларик кўрар эди. Чунки у қаттиқ уйда бўлди. Кўнгли шомоллаб қолди, да-воланишга тўғри ке-лди. Шу ўн кун Мунис-хон гўё ҳаётдан оран-да қолгандек, гўё бар-ча одамлардан узоқда ишаётгандек — юраги ҳувиллаб, олам жим-жит кўришга қўнға. Бўлмаса у гажаму ои-ласи, болалари дара-сида, радио-телевизор хабарларидан бахра-олиб яшарди. Ётган жойида бўлса ҳам ян-ги газета-журналларни кўзлаб кечириб бор-ди. Дўстлари хабар олиб турарди. Бар-бир, буларнинг ҳам-маси Мунисхонга иш-хонадаги қайноқ ҳа-ётин, меҳнати бахш эт-ган масъулият ва ша-рафини ҳаля қилмоқ-ти. У шу бир ҳафта ичда болаларини, ҳа, жондан ширин азиз ўқувчиларини, ҳам-касбарларини, мактабни соғинди.

Ҳа, у Ёлғимча. Шарафини насб этаси. Кўп йиллардан бери болаларини сифларга ларе берди.

— Мактабим — мен-нинг ҳаётим китоби, инсонийликим дарсо-наси, дейди Мунис-хон. — Ҳамолотим пил-ласоси. Мактабим — меннинг насбам, риқ-рўз, бахт, обрў берган олтин қочоқман. Мак-табим мисоли ота-онам...

У эртага ўша азия қошонага — ишга бо-риши керак!

Мунисхон радио-те-левизор хабарларини жиддийроқ тинглади, газелаларини синчков ўқиди. Гўё эртага имтиҳон топширади-гандек. Рост-да, ҳозир-ги болалар жуда зий-рак, нимадарини сўраб-сўраштирашма й д я, дейсиз. Ўқитувчи ҳа-ёт синовларига, ҳар қандай саволга ҳар кун, ҳар соатда тайёр турарди, сергак бўли-ши керак. Ақинсиз, мактаб директори та-лабчан раҳбар, кўп ўқиди, кўп биларди. У бундан гал юрб қол-са, тил билмагандай янграйиб ўтиришдан ёмон йўқ. Ана шу-нинг учун ҳам Мунис-хон ва унинг ҳамкасб-лари донг ўқиб-ўқи-ниб юришга, айниқар бўлишга ҳаракат қи-ладилар. Лекин гуруҳ ичда битта-иккита кўрмек бўлгани ёмон-да!

Мунисхон қўшдек учиб, қанот қочиб ки-риб келди. Қошқон коллективига. Қанча-лар иссиқ, қанчалар қадри ҳамкасблари лийдорди. Уларнинг

